

שיודע ולא יודע, אינו אלא רצון
עליון נסתר של כל הנסתרים,
אין.

ובשהנקה העליונה והעולם
הבא התעלו, אינם יודעים פרט
לריח, כמי שהריח ריח והתבשם,
ואין זה נחת (ניחח), שהרי כתוב
ולא אריח בריח ניחחכם, שהרי
ריח ניחח הוא ריח של רצון, שכל
הרצונות הללו של תפלה, ורצון
של שירה, ורצון הכהנים, שכלם
סוד של אדם, אזי כלם נעשים
רצון אחד. והוא נקרא ניחח,
רצון פתגומו. אז הכל נקשר
ומאיר כאחד פראוי, כמו
שנתבאר.

ועל פן נתן הצד האחר ביד הכהן,
שכתוב צו את אהרן ואת בניו
לאמר. סוד פאן, שהרי בארנו,
אין צו אלא עבודה זרה. וכאן
נתן לו לשרף את אותה מחשבה
רעה ולהעבירה מתוך הקדש
ברצון הזה שעולה למעלה,
ובעשן הזה ובחלבים שנשפכים,
כדי שיעברו מן הקדש, והצו הזה
עומד ברשותם להפרידו מן
הקדש מתוך הקרבן הזה. ואם
תאמר, צו את בני ישראל - כף
גם שהרי ברשותם עומד (להפריש
אותה מן הקדשה) כל זמן שעושים
רצון רבונם, שלא יוכל לשלט
עליהם.

והפסוק הזה הפל בא להראות
סוד הדבר, לעטר את רוח הקדש
למעלה למעלה, ולהפריד את
רוח הטמאה ולהורידה למטה
למטה, וזה ברצון ובתפלה כפי
שאמרנו, וזה במעשה, הכל כמו
שראוי לו.

והכתוב הזה מוכיח עליהם,
שכתוב צו את אהרן ואת בניו
לאמר. צו - זו עבודה זרה, רוח
הטמאה. לאמר - זו האשה,
שנקראת יראת ה'. כתוב פאן

רעו עלאה סתימאה דכל סתימין, אין.
וכר נקודה עלאה, ועלמא דאתי, אסתלקו,
לא ידעין בר ריחא, פמאן דארח בריחא
ואתבסם, ולאן דא נייחא (כ"א ניחח), דהא כתיב
(ויקרא כו) ולא אריח בריח ניחחכם, דהא ריח
ניחח ריחא דרעותא, דכל הני רעותא דצלוחתא,
ורעותא דשירתא, ורעותא דכהני, דכלהו רזא
דאדם, פדין פלהו אתעבידו רעותא חדא,
והוא אקרי ניחח, רעותא: פתרגומו. פדין
פלא אתקשר ואתנהיר פחדא כדקא יאות,
כמה דאתמר.

ועל דא אתיהיבת האי סטרא אחרא בידא
דכהנא, דכתיב, (דף כ"ז ע"א) צו את אהרן
ואת בניו לאמר. רזא הכא, דהא אוקימנא,
לית צו אלא עבודה זרה. והכא אתיהיבת ליה
לאתוקדא ההוא מחשבה רעה, ולאעברא לה
מגו קדשא, בהאי רעותא דסלקא לעילא,
ובהאי תננא ותרבין דאתוקדן, בגין לאתעברא
מן קדשא, והאי צו ברשותיהו קיימא,
לאפרשא לה מן קדשא מגו האי קרבנא ואי
תימא צו את בני ישראל, הכי נמי דהא
ברשותיהו קיימא, (כ"א לאפרשא לה מן קדשא) פל
זמנא דעבדי רעותא דמאריהון, דלא יכלא
לשלטאה עלייהו.

והאי קרא כלא אתיא לאחזאה רזא דמלה,
לאעטרא להאי רוח קדשא לעילא
לעילא, ולאפרשא לה לדא רוח טומאה,
לנחמא לה לתתא לתתא. דא ברעותא
ובצלוחתא כדקאמרן, ודא בעובדא כלא
כדקחזי ליה.

והאי קרא מוכחא עלייהו, דכתיב צו את אהרן
ואת בניו לאמר. צו: דא עבודה זרה,
רוח מסאבא. לאמר: דא אתתא, דאקרי יראת